

hans Ansigt. Hans stakkels, forblindede Slægt! Kunde han dog faa Naade til at frelse ogsaa den ud af Sodoma! . . . Han havde netop Dagen forud faaet Breve fra sin Fader og sine Sødskende i Anledning af Forlovelsen; — det vil sige, han havde modtaget en kort Tilkendegivelse af, at hans „overraskende Meddelelse“ var kommen dem ihænde. Intet videre. Hansines Navn var end ikke nævnet, ligesom der ikke fandtes et eneste Spørgsmaal hende angaaende.

Skønt han ikke havde turdet vente, at man fra den Side skulde ytre særlig Glæde over, endsige nogen dybere Forstaaelse af hans Handling, havde dog særlig Faderens Kulde overrasket og dybt bedøvet ham. Saa langt var de altsaa allerede nu skilte fra hinanden! Han forstod godt, at de med deres Tavshed havde villet betyde ham, at de fra nu af ansaae ham for uophjælpeligt fortabt, og at de ikke ønskede paa nogen Maade at blive indblandede i hans nye Familieforbindelser. Han forstod, at de betragtede hans Forlovelse som en Art Selvmord, der ikke var mindre beskæmmende for den ansete Hanstedske Familie, end Moderens i sin Tid havde været, og han tvivlede derfor heller ikke om, at ogsaa hans Navn fra nu af vilde være som udslettet af dens Erindring.

IV

Da Emanuel lidt efter traadte ud i Gaarden for at vaske sine Hænder ved Vandposten, fik han Øje paa en svær Mand af et præsteligt Udseende, der var ifærd med ved Hjælp af en Stok at stige op ad Flisetrappen foran Forstuen. Da Manden hørte hans Træskotrin paa Stenbroen, vendte han sig om og strakte bægge sine Arme ud imod ham med et højt Udraab.

Han var klædt i en langskødet, sort Frakke og sorte Benklæder, der hang i Poser ud over de brede